

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 kwietnia 2018 roku w części dotyczącej kary i innych konsekwencji prawnych czynu

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 26 kwietnia 2018 roku oskarżony M. O. został uznany za winnego tego, że: w dniu 19 maja 2017 roku w K. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia plecaka marki A. o wartości 50 złotych z zawartością telefonu komórkowego marki H. (...) Lite o nr (...), (...) o wartości 380 złotych, dwóch paczek tytoniu o łącznej wartości 30 złotych, linki zabezpieczającej do roweru wartości 40 złotych, słuchawek do telefonu marki S. o wartości 10 złotych, dezodorantu O. (...), portfela wartości 30 złotych z zawartością pieniędzy w kwocie 120 złotych, dowodu osobistego na nazwisko Ś. K., karty płatniczej banku (...), powodując tym straty o łącznej wartości 660 złotych na szkodę K. Ś. to jest popełnienia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 37 a kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1kk i art. 35 § 1 kk Sąd wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Jednocześnie Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. Ś. kwoty 660 złotych. Na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej w pkt I wyroku kary ograniczenia wolności Sąd zaliczył okres zatrzymania M. O. od dnia 19 maja 2017 roku godz. 05.30. do dnia 20 maja 2017 roku godz. 01.10. oraz od dnia 15 sierpnia 2017 roku godz. 08.40. do dnia 15 sierpnia 2017 roku godz. 09.45. Z kolei na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego M. O. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 916,56 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 180 złotych tytułem opłaty od orzeczonej kary.

Wniosek o uzasadnienie wyroku złożył jedynie prokurator w części, która dotyczyła orzeczenia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, stąd też Sąd stosownie do treści art. 423 § 1a kpk ograniczył zakres uzasadnienia do tej części wyroku, której wniosek dotyczy.

M. O. ma 32 lata, jest bezdzietnym kawalerem. Ma wykształcenie podstawowe, nie posiada wyuczonego zawodu. Utrzymuje się z prac dorywczych, osiągając z tego tytułu zarobki w kwocie 3000 złotych miesięcznie. Nie posiada majątku. Leczony psychiatrycznie. Nie karany (dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 81, dane z aktu oskarżenia, dane o karalności k. 139).

Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy uznać należy, iż sprawstwo i wina oskarżonego M. O. w zakresie zarzucanego mu czynu nie budzą jakichkolwiek wątpliwości.

Przesłanką konieczną do przypisania sprawcy popełnienia przestępstwa jest wykazanie jego winy. (...) jest możliwość postawienia zarzutu, że w czasie i miejscu, gdy sprawca miał możliwość zachowania się zgodnego z prawem, wybiera zachowanie niezgodne

z obowiązującym porządkiem prawnym. Wina w przypadku oskarżonego nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Oskarżony miał pełną i nieskrępowaną możliwość zachowania się zgodnego z prawem. Zatem stopień jego winy jest wysoki. Na taką ocenę stopnia winy oskarżonego wpłynęły przede wszystkim łatwość rozpoznania przez niego znaczenia czynu, stan jego wiedzy w tym zakresie, a także sytuacja, w której działał. Oskarżonego nie ograniczało w zachowaniu się zgodnie z prawem. Jest on osobą dorosłą, w pełni poczytalną. Z miarodajnej i rzeczowej opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów wynika bowiem, że w czasie popełnienia zarzucanego mu przestępstwa M. O. miał zachowaną zdolność do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, przesłanki z art. 31 § 1 i § 2 kk nie mają zastosowania. Jest on uzależniony od narkotyków, ale przestępstwo zarzucane mu niniejszym aktem oskarżenia nie ma związku przyczynowo – skutkowego ze stwierdzonym uzależnieniem (czyn został dokonany w czasie 4-5 miesięcznej abstinencji) oraz zaburzeniami nastroju (k. 102-105).

Zgodnie z art. 115 § 2 kk przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Nie ulega wątpliwości, że czyn, jakiego dopuścił się oskarżony cechuje się bardzo wysokim stopniem społecznej szkodliwości i w wymiarze moralnym oraz społecznym jest zdarzeniem zasługującym na potępienie. Za taką oceną przemawia rodzaj naruszonego przez niego dobra prawnego, jakim jest prawo własności, a także wysokość wyrządzonej przez oskarżonego szkody oraz okoliczność, że oskarżony wykorzystał śpiącego, pijanego człowieka, chcąc wzbogacić się jego kosztem.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary, zawartymi w art. 53 kk, określając ją w ten sposób, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, a kara uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu. Wzięto również pod uwagę właściwości i warunki osobiste M. O., sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zauważyć należy, iż na podstawie przepisu art. 37a kk sądy orzekające mają możliwość w ramach tzw. zwyczajnego wymiaru kary rezygnacji z orzekania kary pozbawienia wolności przewidzianej w sankcji i orzeczenia zamiast niej kary grzywny lub kary ograniczenia wolności. Jest to możliwość dana sądom do korzystania z niej na zasadzie swobodnego uznania, a nie żadna preferencja co do rodzaju orzekanych kar. Dyrektywa sądowego wymiaru kary za występki zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą lat 8, o jakiej mowa w art. 37a kk, jest sformułowana na użytek wymiaru kary sprawcom czynów zagrożonych sankcją prostą, w której jedyną karą grożącą jest kara pozbawienia wolności. Dyrektywa z art. 37a kk niejako uelastycznia tego typu sankcje, dając sądom możliwość rezygnacji z kary pozbawienia wolności przewidzianej w sankcji i wymierzenia kary łagodniejszego rodzaju w ramach zwykłego, a nie nadzwyczajnego wymiaru kary.

Sąd korzystając z możliwości jaką daje art. 37 a kk uznał, że adekwatną do ustalonego wyżej stopnia winy i społecznej szkodliwości oraz kryminalnej wagi czynu popełnionego przez oskarżonego karą będzie kara 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd potraktował przyznanie się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, a także jego uprzednią niekaralność – skazanie uległo zatarciu (dane o karalności, akta IXK 101/14 Sądu Rejonowego w Kielcach). Ustalając natomiast wymiar czasowy obowiązku wykonywania pracy, na 30 godzin w stosunku miesięcznym, Sąd miał na uwadze, że oskarżony nigdzie na stałe nie pracuje, nie ma nikogo na utrzymaniu. Podkreślić należy, iż kara o charakterze wolnościowym pozwoli oskarżonemu na podjęcie pracy zarobkowej, z której dochody umożliwią mu na naprawienie szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu, a efektywnie wykonywana kara wolnościowa będzie oskarżonemu przypominać, iż czyny zabronione zawsze spotykają z reakcją państwa. Z tych też powodów wymierzona przez Sąd kara ograniczenia wolności jawi się jako racjonalna i uwzględniająca całokształt okoliczności dotyczących osoby oskarżonego, tak przedmiotowych jak i podmiotowych. Mając na względzie powyższe Sąd doszedł do przekonania, iż w stosunku do oskarżonego zachodzą przesłanki do skorzystania z dobrodziejstwa przewidzianego przez art. 37 a kk.

W ocenie Sądu kara ograniczenia wolności we wskazanym rozmiarze będzie dla M. O. na tyle dolegliwa, że uzmysłowi mu naganność i karygodność jego niezgodnego z prawem zachowania, jednocześnie będzie na niego oddziaływała wychowawczo.

Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego M. O. obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. Ś. kwoty 660 złotych, która stanowi sumę wszystkich skradzionych oskarżonemu przedmiotów.

W związku z faktem, iż M. O. w niniejszej sprawie był pozbawiony wolności Sąd podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zaliczył okres zatrzymania ww. od dnia 19 maja 2017 roku godz. 05.30. do dnia

20 maja 2017 roku godz. 01.10. oraz od dnia 15 sierpnia 2017 roku godz. 08.40. do dnia 15 sierpnia 2017 roku godz. 09.45.

Na podstawie art. 626 § 1 kk i art. 627 kpk Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa od M. O. kwotę 916,56 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych. W przedmiotowej sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności przemawiające za zwolnieniem oskarżonego od ich uiszczenia. Trzeba mieć też na uwadze, że koszty te zostały wywołane tylko i wyłącznie jego nagannym zachowaniem i nikt inny poza nimi nie może ich ponosić, Skarb Państwa także nie powinien być tymi kosztami obciążony skoro nic za tym nie przemawia.